

DIUMENGE 33 DURANT L'ANY 2014

Ser fidel i fer fructificar els talents que se'ns han confiat, és el que Déu ens demana en l'espera de la vinguda del Senyor el dia i l'hora que no sap. Aquesta incertesa estimula la nostra esperança i revifa el nostre ardor en el seu servei en la realització de les tasques quotidianes: com la dona feineria i previsorra del llibre dels Proverbis, digna de lloança, de qui es farà l'elogi de l'activitat, com l'home que tem el Senyor que serà beneït (salm 127), com els fills de la llum cridats a vigilar que no

seran sorpresos per aquest dia, com els servents bons i fidels que entren en el goig del seu Senyor (Mt 25)

De la manera que l'home que se'n va a un llarg viatge confia els seus béns als seus servents, Déu es fia de nosaltres i ens deixa actuar; la nostra llibertat humana i la nostra responsabilitat consisteixen en fer valdre / rendibles) els dons rebuts. Concediu-nos..... (pregària obertura). Vet aquí que ell ve sens tardar, el Senyor; aquesta certesa és present al cor de la litúrgia.

Celebrar, sobre tot l'Eucaristia, és sempre experimentar la presència del Senyor entre nosaltres, però és també desitjar el seu retorn que omple la nostra espera.

LA TAULA DE LA PARAULA

PRIMERA LECTURA Proverbis 31, 10-13. 19-20.30-31

APROFUNDIR AQUESTA PARAULA

El llibre dels Proverbis, col·lecció de peces d'origen i de dates diverses és col·locat baix el patronatge de Salomó, fill de David, rei d'Israel (Pr 1, 1). Vol comunicar una experiència moral i religiosa que permetrà guiar-se (conduir-se) en les diverses circumstàncies de la vida. Al punt de partida d'aquesta experiència hi ha el Senyor,

El capítol 31, darrer capítol d'aquest llibre és un poema alfabètic de 22 versets (les 22 lletres de l'alfabet (alefat) hebreu; cada verset comença amb una lletra de l'alfabet per orde. La lectura dominical n'ha pres només 8 d'aquests 22 versets (serà ben interessant llegir particularment tot el capítol a la Bíblia).

Tracta primer de l'elogi de la dona ben previsorra, "la dona de caràcter" (cap de força), economitzadora, feineria, activa, en qui el marit pot posar la confiança: tots els dies de la vida en rebrà benestar i no malestar tots els dies de la vida; generosa, Obre la mà als pobres, l'allarga als necessitats. No és l'aparença el que importa, L'encís és enganyós, la bellesa s'esvaeix; la dona que venera el Senyor mereix de ser lloada.

El temor de que es parla aquí, no té res a veure amb la por, es tracta més tost de respecte, de fidelitat a la llei de Déu, al seu servei, , d'adoració davant el Déu de l'aliança.

És important veure tota la càrrega simbòlica d'aquest text. Aquest poema que tanca el llibre dels Proverbis fa parell amb el retrat de la Saviesa de Pr 9, 1-6; Dama Saviesa ha parat taula, i preparat un

festí on convida els passants. La dona laboriosa no és altra que la Saviesa divina que convida: aparteu-vos dels inexperts i viureu, empreneu el camí de la intel•ligència." Pr 9, 6) »

La perfecció no ha de ser buscada més que en la fidelitat als deures quotidians.

Aquest text dels Proverbis s'ha de llegir també com una invitació de l'Església, Esposa de Crist, beneïda per Déu, cridada al treball, a la saviesa i a l'adoració, Església a la qual el crist dóna confiança (es fia) i de la que n'espera els fruits de la missió.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector vetlarà a posar de relleu:

L'CLAMACIÓ INICIAL:

Que en té de valor una bona esposa!

- La SORT D'UN ESPÒS QUE POSSEIX UNA "PERLA" COM AQUESTA a ca seva: *És molt més preuada que les perles. El cor del seu marit hi confia, no són escassos els guanys que en traurà. Durant tota la vida el farà feliç i no desgraciat.*

-

- L'ACTIVITAT INTENSA D'AQUESTA DONA:

- ACTIVITAT REMARCADA:

- Per l'ús permanent de verbs actius: Es procura la llana i el lli, que les seves mans transformen com vol. Pren a les mans la filosa, i els seus dits agafen el fus.
- Per l'insistència en "ses mans", "els seus dits.."

I caracteritzada per la seva atenció als més desfavorits:

-

- Obre les mans als pobres, allarga el braç als indigents.

-

- EL RESPLANDOR D'AQUESTA DONA: L'encant és aparença, la bellesa s'esvaeix, l'esposa que creu en el Senyor és la que val tots els elogis. Dediqueu-li cants pels fruits del seu treball: que la seva obra l'elogii davant de tot el poble.

EL SALM 127 (128)

El Salm 127, com el 130, que ens serveix de salm de meditació el diumenge 31 és un dels quinze salms graduals, o cants de pujada (pelegrinatge) a Jerusalem.

La clau de lectura d'aquest salm, que se'ns proposa avui, ens és donat pel verset 5-6 Que el Senyor et beneeixi des de Sió! Que tota la vida puguis veure prosperar Jerusalem! 6 Que puguis veure els fills dels teus fills! Aquesta és la benedicció pronunciada sobre el pelegrí fidel a l'aliança, assegurant-li una descendència.

Feliç tu, fidel del Senyor, que vius seguint els seus camins! Dit d'una altra manera: Feliç qui és fidel a l'aliança! La font d'aquesta felicitat es troba en aquesta fidelitat al Senyor, i és açò que evoca tot el salm, pel seu vocabulari: *feliços, benestar, beneït*) per les seves imatges de la vida quotidiana (*assegurança d'un treball, el benestar en la família, la promesa d'una descendència*), per les seves imatges de fecunditat (*la vinya generosa, els rebrots d'olivera*).

Aquest és un dels salms que es proposen per a la celebració del matrimoni.

Se'l pot pregar amb el Crist, feel a l'aliança, del que l'Església n'és l'Esposa, Església a la que ell dóna tota confiança, a la que envia al món.

Pregar aquest salm avui en ressò del fragment del llibre dels Proverbis permet a l'assemblea expressar el seu desig de respondre, amb el servent fidel, esperant del Senyor que li confiï la seva casa.

SEGONA LECTURA Tes 5, 1-6

APROFUNDIR AQUESTA PARAULA

Llegim avui el cinquè i últim passatge de la carta als cristians de Tessalònica. En el tex que hauríem d'haver llegit diumenge passat, Pau feia el recurs al llenguatge apocalíptic per descriure la vinguda del Senyor; ara ens parla de la justa actitud a adoptar en l'espera del dia del Senyor . Ningú no coneix el dia de l'adveniment del Fill de l'home, és el secret del Pare (Mt 24, 36)

El dia del Senyor evoca, a l'Antic Testament, la manifestació darrera de Déu, que posarà fi a aquest món present, a la fi dels temps. S'espera un dia de "llum"(Am 5, 18) que va esdevenint a través dels escrits dels profetes, dia de salvació pels justs, de judici pels dolents. Al Nou Testament, és el dia de la vinguda del Senyor que veurà l'acabament de la història de la salvació. Aleshores, Crist retornarà el Regne al seu Pare.

Pau insisteix sobre la immediatesa d'aquesta manifestació: ***el dia del Senyor vindrà com un lladre a la nit***. El món és percebut com una nit, com un lloc de tenebres, en el qual els qui viuen en la inconsciència (quina pau! Quina tranquil•litat) seran sorpresos. Segueix un descripció feta amb imatges apocalíptiques: catàstrofe, dolors de la dona en cinta.

En aquestes tenebres, els cristians esdevinguts fills de la llum, fills del dia, que ha rebut no seran sorpresos, ja que ells viuen, ara ja aquest dia que ve.

L'activitat al servei del Regne és aleshores expressada per Pau en termes de vigilància en una oposició de mots que en remarca tota la seva força: *no continuem dormits com els altres, sinó vigilants i sobris*.

Déu no realitzarà el seu Regne sense nosaltres: ens proposa prendre part en el seu projecte de salvar la humanitat. *Manteniu-nos vigilants, Senyor, fins l'hora en que vindreu!*

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector remarcarà

L'adreça inicial: *Germans...*

L'OBJECTE d'aquesta exhortació als cristians de Tessalònica *no cal que us escrivim quan i a quins moments arribarà el Dia del Senyor:*

Les OPOSICIONS constant al voltant de les quals es desenvolupa el discurs de l'Apòstol

i a quins moments arribarà el Dia del Senyor:/ vosaltres mateixos ja sabeu prou bé que vindrà com un lladre a la nit. La gent es pensaran que tot està en pau i ben assegurat, quan de sobte vindrà la devastació, com els dolors a la dona que ha de tenir un fill, i no se n'escaparà ningú.

Dia/ nit: Però a vosaltres, germans, que no viviu en la foscor, aquell dia no us podrà sorprendre com un lladre,

Llum/ tenebres: ja que tots sou fills de la llum i del dia. No som pas de la nit ni de la foscor.

LA CONCLUSIÓ:

Per això no hem de dormir, com els altres, sinó vetllar i viure sòbriament.

COMENTARI A L'EVANGELI . MATEU 25, 14-30

Adreçat per Jesús als seus oients jueus...

En el marc del darrer discurs de Jesús, el discurs sobre el final de temps, després de la paràbola de les joves convidades a noces que hauríem d'haver llegit diumenge passat, la paràbola dels talents. D'aquesta en prové les frases com "té molts talents", fer fructificar els talents". Per tant, seria una llàstima de minvar importància aquesta veritat de saviesa universal i reduir la paràbola a un ensenyament d'ordre moral. Es tracta aquí d'una revelació del Déu de Jesucrist que, coneixent l'home i respectuós amb la seva llibertat, no tem confiar als seus amics la gran responsabilitat del seu Regne!

En efecte, contràriament a l'ús corrent de les nostres llengües, el que la paràbola en diu talent no és per res una aptitud, una capacitat per a..., sinó una grossa suma de diners: representa el pes de 35 Kgr., equivalent al salari de 6.000 jornals de feina! Sumant l'enormitat de les quantitats que hi ha en joc i la seva sorprenent liberalitat, l'oient jueu era menat necessàriament a comprendre que l'amo de la paràbola representava Déu mateix.

Havent mesurat així millor el pes de les responsabilitats confiades pel seu amo als seus servent, estem a punt per anar més enllà duna lectura superficial de la paràbola.

Podem distingir fàcilment tres temps en el seu desenvolupament:

1. El temps de la partida de l'amo que se'n va de viatge. Cridant els seus servents "els confia els seus béns"; però d'una manera desigual, ja que dona a cadascun segons les seves capacitats. Marca suprema de confiança, no els deixa cap consigna sobre com hauran d'emprar els seus diners que els confia.

2. El temps de l'absència: la partida de l'amo provoca també unes reaccions encontrades en els seus servents.

- els dos primers han comprès ben bé que han rebut un do- i quin do!- crea una responsabilitat. Arriscant-se de forma calculada, aquests col•loquen els talents rebuts en el banc per fer-los créixer.

- Pot ser enfadat per no haver rebut més que un sol talent, el tercer arriba a la frivolitat. Seguint el consell donat pel dret rabínic a aquells que han rebut diners en depòsit, no són responsables en cas de robatori, desempallegant-se de tota responsabilitat..

3. El temps de passar "comptes", amb el retorn de l'amo després de molt temps.

- els dos primer servents es presenten un rere l'altre, amb el seu capital doblat.

L'amo els qualifica, un rere l'altre de *Servent bo i fidel*". Ells han respost a la seva espera, i s'han mostrat dignes de la seva confiança: lluny de deixar estèrils els "talents" rebuts. Han corregut riscos; per a fer-los fructificar. S'han comportat no com esclaus, sinó com a socis. També l'amo els confia responsabilitats més grans i els fa passar de l'estatut d'esclaus al de comensals del senyor: *entra en el goig del teu senyor, diu a cadascun d'ells dos.*

Pel que fa al tercer, comença –sorprenent actitud!- per anar dibuixant un amo que considera "un home dur" *que seques on no ha sembrat i recull on no ha escampat. Vaig tenir por i vaig amagar a terra el teu talent. Aquí tens el que és teu.*

Pitjant el clau sobre l'actitud del tercer servent, l'amo, no sense ironia, li fa constatar la incoherència de la seva actitud: *calia que possessis els meus diners al banc, i ara que he tornat hauria recobrat el que és meu amb els interessos.*

La sanció cau sobre aquest servent: dolent i vessut és desposseït del seu únic talent del que no havia sabut què fer-ne. La càrrega li és retirada: llanceu-lo fora, a la tenebra; allà hi haurà els plors i el cruixit de dents.

El suspens assenyadament conduït fins al final de la paràbola, la progressió fins al diàleg amb el tercer servent amb el seu amo, indiquen ben prou bé quins podien ser els primers destinataris de la paràbola, aquells a qui Jesús, aquells a qui volia oferir una última oportunitat.

- es tracta dels caps religiosos, dels escribes i fariseus que es diuen "servents de Déu": han rebut la Paraula de Déu. Deixaran aquest capital improductiu? Els confiscaran el seu únic benefici.
- Es tracta dels jueus, que obliden la tendresa i la misericòrdia de Déu, amb el risc de cercar la seva seguretat religiosa en l'observança escrupolosa de la lletra de la Llei, i tancar-se en una pràctica legalista.
- Hi hem llegit en els llavis de Jesús com suggereix, una crítica des homes pietosos d'Israel que practiquen escrupolosament la Llei però sense córrer cap risc en contacte amb els pecadors.

Una paràbola que va pels cristians que som nosaltres:

Aquesta paràbola, que Jesús adreça als seus oients jueus, l'evangelista Mateu la recorda dirigida a una comunitat cristiana que ha de viure en la llarga espera del Retorn del Senyor.

Inserint-la en el seu relat sobre la fi del món, unint-la orgànicament a la de les deu joves (*és com un home que parteix a un llarg viatge...*), fa d'aquesta paràbola una paràbola de la vigilància en la fidelitat i la responsabilitat; un ensenyament a posta per despertar els cristians que s'instal•len en una espera passiva de la fi dels temps., que es deixen vèncer per la somnolència, es deixen temptar la pràctica legalista dels manament, paraitzar-se per la por.

Transmetent aquesta paràbola – observa un autor-, Mateu no perd mai de vista l' ensenyament que els seus lectors n'han de treure. Encara que la vinguda del Senyor tardi, importa que els cristians restin vigilants pensant en el judici que es farà sobre la seva conducta i del que en depèn la seva entrada en la felicitat del Regne. Aquesta vigilància, és al mateix temps, fidelitat a mantenir en la realització de les tasques que els han assignat, és a dir, de tots els deures de la seva vida cristiana. Per tenir part en la salvació no basta escoltar la Paraula de Déu: cal posar-la en pràctica, portar fruits.

El cristià que no passar el missatge cristià als fets no traurà cap avantatge del que ha rebut...

L'Evangeli és un capital: aquells a qui ha estat confiat no tenen el dret de deixar-lo improductiu. S'han de deixar transformar per ell i inspirar-se en ell en tota la seva activitat. Només així demostraran que són fidels a Aquell que els hi ha confiat.

La pietat i les bones intencions no basten. La vida cristiana és un actuar responsable: el gran fresc del darrer judici, amb el que acabarem aquest l'evangeli de Mateu, ens en donarà el contingut diumenge qui ve.